

לחמשים שערי בינה ואית בה יו"ד אות קדמא דשמא קדישא. ומלת מ"ה רמוז למנינא דשמא קדישא, ואית ביה אות תניינא דשמא קדישא יהוה. כמח דאת אמר, (תהלים קמד) אשרי העם שכבה לו וגו' (איוב כו) תולה ארץ על בלי מ"ה. וכדין אתקנימו תריז עלמין. ביו"ד עלמא דאתי, ובה"א עלמא דא. כלומר כמ"י ברא עולם הפא ובמ"ה ברא עולם הזה. ודין הוא רמוז עילא ותתא).

וּבְדִין עֲבִיד תּוֹלְדוֹת וְנִפְק שְׁמָא שְׁלִים מִה דְלֵא
 הָהּ קָדָם דְנָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב אֵלֶּה
 תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם, פְּלִהוּ הוּוּ תְלִיין
 עַד דְאִתְבְּרִי שְׁמִיה דְאֲבֵרָהֶם. בִּינּוֹן דְאִשְׁתְּלִים שְׁמָא
 דָּא דְאֲבֵרָהֶם, שְׁמָא קְדִישָׁא אִשְׁתְּלִים. הָדָא הוּא
 דְכְתִיב בְּיוֹם עֲשׂוֹת יי אֱלֹהִים אָרֶץ וְשָׁמַיִם.

אִשְׁתַּטַּח רַבִּי חֵיָא בְּאַרְעָא וְנִשְׁק לְעַפְרָא, וּבְכַה
 וְאָמַר עַפְרָא עַפְרָא כַּמָּה אֵת קִשִּׁי קַדְל,
 כַּמָּה אֵת בַּחֲצִיפוֹ. דְכָל מַחֲמֵדֵי עֵינָא יִתְבַּלּוֹן בָּךְ, כָּל

לשון הקודש

שְׁלֵא הִיָּה מִקְדָּם לְכֹן. זְהוּ שְׁכַתוּב (בראשית
 א) אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ
 בְּהִבְרָאָם. כָּלֵם הָיוּ תְלוּוֹם עַד שְׁנַבְרָא
 שְׁמוֹ שֶׁל אֲבֵרָהֶם. בִּינּוֹן שְׁנַשְׁלֵם הַשֵּׁם הַזֶּה
 שֶׁל אֲבֵרָהֶם, נִשְׁלֵם הַשֵּׁם הַקְדוּשׁ. זְהוּ
 שְׁכַתוּב בְּיוֹם עֲשׂוֹת ה' אֱלֹהִים אָרֶץ
 וְשָׁמַיִם.

הַשְׁתַּטַּח רַבִּי חֵיָא בְּאַרְעָן וְנִשְׁק אֵת
 הָעֶפְרָא, וּבְכַה וְאָמַר: עַפְרָא, עַפְרָא, כַּמָּה

וְנַעֲשֶׂה אֲבֵרָהֶם. (ומלת מ"י רומזת לחמשים שערי בינה,
 ויש בה יו"ד, האות הראשונה של השם הקדוש. ומלת מ"ה רומזת
 למנין השם הקדוש, ויש בה האות השנייה של השם הקדוש
 יהו"ה, כמו שנאמר (תהלים קמד) אשרי העם שכבה לו וגו', (איוב
 כו) תולה ארץ על בלי מ"ה. ואז התקנימו שני עולמות. ביו"ד
 העולם הפא, ובה"א העולם הזה. כלומר כמ"י ברא את העולם
 הפא, ובמ"ה ברא את העולם הזה. וזהו רמוז מעלה ומטה).
 ואז עשה תולדות ויצא שם שלם מה

עמוּדֵי נְהוּרֵינִי דְעֵלְמָא תִּיכּוּל וְתִדּוּק. כַּמָּה אֶתְּ
 חֲצִיפָא, בּוֹצִינָא קִדְיִשָּׁא דְהָוָה נְהוּר עֵלְמָא, שְׁלִיטָא
 רַבְרָבָא מְמַנָּא דְזְכוּתֵיהּ מְקַיִים עֵלְמָא אֶתְבְּלֵי בְּךָ.
 רַבִּי שְׁמַעוֹן נְהִירוֹ דְבוֹצִינָא נְהִירוֹ דְעֵלְמִין אַנְתָּ בְּלֵי
 בְּעַפְרָא וְאַנְתָּ קַיִים וְנַהֲג עֵלְמָא. אֲשֶׁתּוּמַם רַנְעָא
 חָדָא, וְאָמַר עַפְרָא עַפְרָא לָא תַתְנָאֵי דְלָא יִתְמַסְרוֹן
 בְּךָ עַמּוּדֵינִי דְעֵלְמָא דְהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן לָא אֶתְבְּלֵי בְּךָ.

קָם רַבִּי חֲזִיָּא וְחָזָה בְּכִי. אֶזְל וְרַבִּי יוֹסִי עֲמִיָּה.
 מִתְּהוּא יוֹמָא אֲתַעֲנֵי אַרְבְּעֵין יוֹמִין לְמַחְמֵי לְרַבִּי
 שְׁמַעוֹן. אָמְרוּ לִיהּ לִית אַנְתָּ רִשָּׁאי לְמַחְמֵי לִיהּ. בְּכָה
 וְאֲתַעֲנֵי אַרְבְּעֵין יוֹמִין אַחְרֵינִין. אַחְזִיאוּ לִיהּ בְּחַזּוּוּא
 לְרַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ, דְּחָזוּ לְעָאן בְּמַלְחָה

לשון הקודש

עמוּדֵי הָעוֹלָם, שְׁחַרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן לָא
 יִרְקַב בְּךָ.

קָם רַבִּי חֲזִיָּא וְחָזָה בּוֹכָה. הִלֵּךְ וְרַבִּי יוֹסִי
 עִמּוֹ. מֵאוּתוֹ הַיּוֹם הִתְעַנָּה אַרְבְּעִים יָמִים
 לְרֵאוֹת אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמְרוּ לוֹ, אֵינְךָ
 רִשָּׁאי לְרֵאוֹת אוֹתוֹ. בְּכָה וְהִתְעַנָּה
 אַרְבְּעִים יָמִים אַחְרֵימֶ, הִרְאוּ לוֹ בְּמַחְזָה
 אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנֵי שְׁחֵי
 עוֹסְקִים בְּדָבָר הַזֶּה שְׁאָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְהָיוּ
 כַּמָּה אֲלָפִים שׁוֹמְעִים לְדַבּוּרוֹ. בִּינְתִים

אֶתְּהּ קֶשֶׁה עֲרַף, כַּמָּה אֶתְּהּ בְּחֻצְפָּה,
 שְׁכַל מַחְמֵי הָעֵינִי יִרְקַבוּ בְּךָ, כָּל עַמּוּדֵי
 אוֹרוֹת הָעוֹלָם תֵּאכַל וְתִשְׁחָק. כַּמָּה אֶתְּהּ
 הָעוֹף, הַמְּאוּר הַקְּדוּשׁ (רַשְׁבִּי) שְׁהִיָּה מְאִיר
 אֶת הָעוֹלָם, הַשְּׁלִיט הַגְּדוֹל שְׁמַמְנָה,
 שְׁזוּכוֹתוֹ מַעֲמִידָה אֶת הָעוֹלָם, יִרְקַב בְּךָ.
 רַבִּי שְׁמַעוֹן, אוֹר הַמְּאוּר, אוֹר הָעוֹלָמוֹת,
 אֶתְּהּ נִרְקַב בְּעַפְרָא וְאֶתְּהּ מְקַיִים וּמְנַהֵיג
 אֶת הָעוֹלָם. הַשְּׁתוּמַם רַנְעָא אַחָד, וְאָמַר:
 עַפְרָא, עַפְרָא, אַל תַּתְנָאֵה, שְׁלֵא יִמְסְרוּ בְּךָ

דא דאמר רבי יוסי, והווי כמה אלפין צייתין
 למלווליה. אדהכי תמא כמה גרפין רברבין עלאין
 וסליקו עלייהו רבי שמעון ורבי אלעזר פריה וסליקו
 למתיבתא דרקיעא, וכל אלין גרפין הוו מחפאן להו.
 תמא דמתהדרן ומתחדשן בזיוון ונהירו ויתיר מנהורא
 דזיוא דשמשא.

פתח רבי שמעון ואמר ייעול רבי תניא וליחמי
 בכמה דזמין קדשא בריך הוא לחדתא
 אנפי צדיקניא לזמנא דאתי. ופאה איהו מאן דעאל
 חכא בלא כסופא, וזכאה מאן דקאים בהתוא
 עלמא בעמודא תקיף בכלא. וחמא דהוה עאל,
 והוה קם רבי אלעזר ושאר עמודין דיתבין תמן.
 והוא הוה כסיף ואשמיט גרמיה ועאל ויתיב לרגלוי
 דרבי שמעון.

קלא נפק ואמר מאיך עינד. לא תזקוף רישך, ולא

לשון הקודש

לחדש את פני הצדיקים לעתיד לבא.
 אשרי הוא מי שנכנס לכאן בלי בושה,
 ואשרי מי שעומד באותו העולם בעמוד
 חזק ככל. וראה שהיה נכנס ועומד רבי
 אלעזר, ושאר העמודים שיושבים שם.
 והוא היה מתבייש, והשמיט את עצמו,
 ונכנס וישב לרגלי רבי שמעון.
 יצא קול ואמר: הנמד עינדך ואל תרים

ראה כמה כנפים גדולות עליונות,
 ומעלים עליהם את רבי שמעון ואת רבי
 אלעזר בנו, ועולים לשיבת הרקיע, וכל
 אלו הכנפים היו מחכות להם. ראה
 שחוזרים ומתחדשים ומאירים יותר
 מהאור של זיו השמש.

פתח רבי שמעון ואמר, יכנס רבי תניא
 ויראה כמה שעתיד הקדוש-ברוך-הוא

תִּסְתַּבֵּל. מֵאִיךְ עֵינָיו וְחָמָא נְהוּרָא דְהוּה נְהִיר
 לְמַרְחֹק. קָלָא אַחֲרֵר בְּמַלְקָדְמִין וְאָמַר עֲלָאִין טְמִירִין
 סְתִימִין פְּקִיחֵי עֵינָא אֲנֹן דְּמִשְׁטֵטִין בְּכָל עֲלָמָא
 אֶסְתַּבְּלוּ וְחָמוּ. תַּתְּאִין (נ"א תְּנַאִין) דְּמִיכִין סְתִימִין
 בְּחֹרִיכֹן אַתְּעֵרוּ.

מָאן מְנִכֹן דִּי חֲשׂוּכָא מְהַפְּכֹן לְנְהוּרָא וְטַעֲמִין
 מְרִירָא לְמַתְקָא עַד לָא יִיתֹן חָבָא. מָאן מְנִכֹן
 דְּמַחְפָּאן בְּכָל יוֹמָא לְנְהוּרָא דְנְהִיר בְּשַׁעְתָּא דְּמַלְפָּא
 פְּקִיד לְאֵילְתָּא וְאֵתִיקָר וְאֵתְקָרִי מַלְפָּא מִכָּל מַלְכִין
 דְּעֲלָמָא. מָאן דְּלֹא מְצַפֵּה דָּא בְּכָל יוֹמָא בְּהַחֲוָא
 עֲלָמָא, לִית לִיה חוּלְקָא חָבָא.

אַדְהֵכִי חָמָא בְּמָה מִן חֲבֵרִיָּא סְחַרְגִּיָּה פֶּל אֲנֹן
 עֲמוּדִין דְּקִימִין. וְחָמָא דְּסְלִיקוּ לֹון
 לְמַתִּיבְתָּא דְּרִקִיעָא. אֵלִין סְלִקִין וְאֵלִין נְחַתִין, וְעִילָא

לשון הקודש

שְׂמַחְכִּים בְּכָל יוֹם לְאוּר שְׂמַאִיר בְּשַׁעֲה
 שְׂהַמְלִךְ פּוֹקֵד אֶת הָאֵילָה, וּמַתְכַּפֵּד
 וְנִקְרָא מְלִךְ מִכָּל מַלְכֵי הָעוֹלָם? מִי שְׂלֹא
 מְצַפֵּה לָזֶה בְּכָל יוֹם בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם – אֵין
 לוֹ בָּאן חֲלָק!

בֵּינְתִים רְאָה בְּמָה מִן הַחֲבֵרִים סְבִיבוּ,
 כָּל אוֹתָם הַעֲמוּדִים שְׂקִימִים, וְרְאָה
 שְׂמַעֲלִים אוֹתָם לִישִׁבַת הַרְקִיעַ. אֵלוּ

רְאֵשֶׁךְ וְאֵל תִּסְתַּבֵּל. הַנְּמִיךְ עֵינָיו וְרְאָה
 אוּר שְׂמַאִיר לְמַרְחֹק. חֹזֵר הַקּוֹל בְּמַקְרָם
 וְאָמַר: עֲלִיוֹנִים טְמוּנִים נְסַתְרִים, פְּקוּחֵי
 הָעֵינֹן, אוֹתָם שְׂמִשׁוּטְטִים בְּכָל הָעוֹלָם,
 הַסְתַּבְּלוּ וְרֵאוּ! תַּחְתּוֹנִים (נ"א תְּנַאִים)
 יִשְׁנִים נְסַתְרִים בְּחֹרִיכֵם הַתְּעוֹרְרוּ!

מִי מִכֶּם שְׂהוֹפְכִים הַשֶּׁךְ לְאוּר וְטוֹעֲמִים
 מֵר לְמַתּוֹק טָרֵם בּוֹאֵם לְכָאן? מִי מִכֶּם

דְּכוּלְהוּ חֲמָא חֲמָא מְאִירֵי דְגַדְפֵי דְהוּה אֲתִי וְהוּא אוֹמֵי
 אוֹמְאָה דְשָׁמַע מְאַחֲרֵי פְרַגּוּדָא דְמִלְכָא מְפַקְד בְּכָל
 יוֹמָא וּדְכִיר לְאַיְלָתָא דִּי שְׂכִיבַת לְעַפְרָא, וּבְעֵט
 בְּעֵיטִין בְּהוּה שַׁעְתָּא בְתִלְת מָאָה וְתִשְׁעִין רְקִיעִין,
 וּבְכֻלְהוּ מְרַתְתִין וְזֻעִין (דף ט"ב) קַמִּיהָ. וְאוֹרִיד דְמַעִין עַל
 דָּא, וְנַפְלִי אֲנִין דְמַעִין רְתִיחִין בְּאַשָּׂא לְגוּ יַמָּא רַבָּא,
 וּמְאַנּוֹן דְמַעִין קָאִים הוּוּא מְמַנָּא דִימָא וְאַתְקִיִּים
 וְקַדִּישׁ שְׁמִיָּה דְמִלְכָא קַדִּישָׁא וְקַבִּיל עֲלִיָּה לְמַבְלַע
 כָּל מִימּוּי דְבְרָאשִׁית וְיַכְנוּשׁ לְהוּ לְגִיָּה בְּשַׁעְתָּא
 דִּיתְבַּנְשׁוֹן כָּל עַמְמֵיָא עַל עַמָּא קַדִּישָׁא, וְיַנְגְבוֹן מִיָּא,
 וְיַעֲבְרוֹן בְּנִגְבוֹ.

אֲדַהְכִי שָׁמַע קָלָא דְאָמַר פִּנּוֹן אֲתֵר, פִּנּוֹן אֲתֵר
 דְהָא מִלְכָּא מְשִׁיחָא אֲתִי לְמַתִּיבְתָא דְרַבִּי
 שְׁמַעוֹן בְּגִין דְכָל צְדִיקֵיָא דְתַמָּן רִישֵׁי מְתִיבְתָא וְאַנּוֹן

לשון הקודש

ומאותן הדמעות עומד אותו הממנה של
 הים, ומתקנים ומקדש את שמו של המלך
 הקדוש, ומקבל עליו לבלע את כל מימי
 בראשית וכונם אותם לתוכו בשעה
 שיתקבצו כל העמים על העם הקדוש,
 ויתבשו המים, ויעברו ביבש.

בין כך שמע קול שאומר: פנו מקום, פנו
 מקום, שהנה המלך המשיח בא לישיבת
 רבי שמעון, היות שכל הצדיקים ששם

עולים ואלו יורדים. ומעל כלם ראה בעל
 הכנפים שהיה בא, והוא נשבע שבועה
 ששמע מאחורי הפרגוד, שהמלך פוקד
 בכל יום וזכר את האילה ששוכבת
 לעפר, ובוטט בעימות באותה שעה
 בשלש מאות ותשעים רקיעים, וכלם
 מפתדים ורועדים לפניו. ומוריד על זה
 דמעות, ונופלות אותן הדמעות
 הרותחות פאש לתוך הים הגדול,

מְתִיבְתִי דְתַמְן רְשִׁימִין אֲנִין. וְכָל אֲנִין חֲבָרִין דִּי בְּכָל
 מְתִיבְתָא סְלָקִי מִמְתִּיבְתָא דְהָכָא לְמְתִיבְתָא דְרְקִיעָא.
 וּמְשִׁיחַ אֲתִי בְּכָל אֲנִין מְתִיבְתִי וְחָתִים אֲוִרִיתָא
 מִפּוֹמִיחוֹ דְרַבְּנָן. וּבַהֲהִיא שַׁעְתָּא אֲתִי מְשִׁיחַ מִתְּעַפֵּר
 מִן (נ"א רישׁי) רִיחֵי מְתִיבְתִי בְּעַטְרִין עֲלָאִין.

בַּהֲהִיא שַׁעְתָּא קָמוּ כָּל אֲנִין חֲבָרִיא וְקָם רַבִּי
 שְׁמַעוֹן וְהָדָה סְלִיק נְהוּרִיה עַד רוּם רְקִיעַ,
 אָמַר לִיה רַבִּי זַפָּאָה אַנְתָּ דְאֲוִרִיתָךְ סְלָקָא בְתַלְתָּ
 מָאָה וְשִׁבְעִין נְהוּרִין, וְכָל נְהוּרָא וְנְהוּרָא אֲתַפְרֶשֶׁת
 לְשִׁית מָאָה וְתַלְיֶסֶר טַעְמִין סְלָקִין וְאַסְתְּחִיין בְּנַהְרֵי
 אֲפֶרְסִמוֹנָא דְכָּיָא. וְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא אִיהוּ חָתִים
 אֲוִרִיתָא מִמְתִּיבְתָךְ וּמִמְתִּיבְתָא דְחֻזְקִיָּה מְלָךְ יְהוּדָה
 וּמְגוֹ מְתִיבְתָא דְאַחִיָּה הַשִּׁילֹנִי. וְאַנָּא לֹא אֲתִינָא
 לְמַחְתָּם מִמְתִּיבְתָךְ, אֲלֹא מְאִרִי דְנַדְפִין אֲתִי הָכָא.

לשון הקודש

וְקָם רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָדָה עוֹלָה אֲוִרוֹ עַד רוּם
 וְהִרְקִיעַ. אָמַר לוֹ, רַבִּי, אֲשֶׁרִיךְ שְׁתוּרְתָךְ
 עוֹלָה בְּשִׁלְשׁ מֵאוֹת וְשִׁבְעִים אֲוִרוֹת, וְכָל
 אֲוִר וְאֲוִר נִפְרָד לְשִׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשָׁה
 עֶשֶׂר טַעְמִים שְׁעוּלִים וְרוּחָצִים בְּנַהְרֹת
 אֲפֶרְסִמוֹן מְהוּר. וְהַקּוּדֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 מְאֲשֵׁר תוֹרָה מִיְשִׁיבְתָךְ, וּמִיְשִׁיבְתוֹ שֶׁל
 חֻזְקִיָּה מְלָךְ יְהוּדָה, וּמִתּוֹךְ יְשִׁיבְתוֹ שֶׁל
 אַחִיָּה הַשִּׁילֹנִי. וְאַנִּי לֹא בָאתִי לְאֲשֵׁר

וְרֵאשֵׁי הַיְשִׁיבָה, וְאוֹתָן יְשִׁיבוֹת שְׁשָׁם הֵן
 רְשׁוּמוֹת, וְכָל אוֹתָם חֲבָרִים שֶׁבְּכָל
 יְשִׁיבָה עוֹלִים מִהַיְשִׁיבָה שֶׁל פֶּאן
 לְיְשִׁיבַת הָרְקִיעַ, וְהַמְשִׁיחַ בָּא בְּכָל אוֹתָן
 הַיְשִׁיבוֹת וְחוֹתָם תוֹרָה מִפִּי הַחֲכָמִים.
 וּבְאוֹתָהּ הַשַּׁעָה בָּא הַמְשִׁיחַ מִתְּעַפֵּר וְנִ"א
 מִרְאֵשׁ מְרִיחוֹת הַיְשִׁיבוֹת בְּעַטְרוֹת
 עֲלִיוֹנוֹת.

בְּאוֹתָהּ שַׁעָה קָמוּ כָּל אוֹתָם הַחֲבָרִים,

דְּהָא יִדְעָנָא דְּלֹא יִיעוּל גּוּ מְתִיבְתִי אַתְרִיתִי אֶלְא
בְּמְתִיבְתִּי.

בְּהֵיא שְׁעָתָא סָח לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן הֵהוּא אוּמָאָה
דְּאוּמֵי מְאִרֵי דְגַדְפִּין. בְּדִין אוּדְעוּע מְשִׁיחַ
וְאָרִים קָלִיָּה וְאוּדְעוּעוּ רְקִיעִין וְאוּדְעוּע וַמָּא רַבָּא
וְאוּדְעוּע לְוִיתָן וְחָשִׁיב עַלְמָא לְאַתְהַפְכָּא. אַדְהָכִי
חָמָא לְרַבִּי חֵיָּא לְרַגְלוֹי דְרַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר מָאן יְהִיב
הָכָא בַר נֶשׁ לְבִישׁ מְדָא דְהֵהוּא עַלְמָא. אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן דָּא אִיהוּ רַבִּי חֵיָּא נְהִירוּ דְבוּצִינָא דְאוּרִיתָא.
אָמַר לִיה יִתְפַּנֵּשׁ הוּא וּבְנָוֵי וְלִיחֻזֹּן מְמִתִּיבְתָא דִילָךְ.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן זְמָנָא יִתִּיחִיב לִיה. יַהֲבוּ לִיה זְמָנָא
וְנַפְק מִתַּמָּן מוּדְעוּע וְזִלְגִין עֵינָוֵי דְמַעִין. אוּדְעוּע רַבִּי
חֵיָּא וּבְכָה וְאָמַר זַפָּאָה חוּלְקָהוֹן דְּעַדִּיקָיָא בְּהֵהוּא
עַלְמָא, וְזַפָּאָה חוּלְקִיָּה דְבַר יוֹחָאֵי דְזָכָה לְכַךְ. עַלִּיה

לשון הקודש

אמר, מי נתן כּאן אדם שֶׁלבוש מדי
אותו העולם? אמר לו רבי שמעון, זה
הוא רבי חייא, האור של מאור התורה.
אמר לו, יתפנש הוא ובניו ויהיו
מהשיכּיבה שלך. אמר רבי שמעון, זמן
נתן לו. נתנו לו זמן, ויצא משם מוּדְעוּע
ועיניו זולגות דמעות. הוּדְעוּע רַבִּי חֵיָּא
ובכּה, ואמר, אשרי חלקם של הצדיקים
באותו העולם, ואשרי חלקו של בר

מישיכּיבְתִּי, אֶלְא בעל הכּנפּים כּא לְכָאן,
שְׁהִרֵי יִדְעָתִי שְׁלֹא יִפְגַּם לְתוּךְ הַיְשִׁיבוֹת
הַאֲחֵרוֹת אֶלְא לִישִׁיבְתִּי.

בְּאוֹרְתָהּ שְׁעָה סֵפֶר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹרְתָהּ
הַשְּׁבוּעָה שֶׁנִּשְׁבַּע בעל הכּנפּים. אִז
הוּדְעוּע הַמְּשִׁיחַ וְהָרִים קוּלוֹ, וְהוּדְעוּעוּ
הַרְקִיעִים, וְהוּדְעוּע הַיָּם הַגְּדוֹל, וְהוּדְעוּע
הַלְוִיתָן, וְחָשִׁיב הָעוֹלָם לְהַתְּהַפֵּךְ. בֵּין כֶּךָ
רָאָה אֶת רַבִּי חֵיָּא לְרַגְלוֹי רַבִּי שְׁמַעוֹן.